

ΤΟ ΑΞΤΥ

ΕΤΟΣ Α'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ. 51

39 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΕΔΟΥΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 39

Ἡ πω-δραμὴ ἰτησία καὶ προπληρωτὴ διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Πειραιᾶ δραχμᾶς 12, διὰ τὰς Ἐπερχοῦς δραχμᾶς 15 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχμᾶς 20.
Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις καταχωρίζονται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα ἐπὶ ἰδιαιτέρῃ συμφωνίᾳ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1886

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

1.

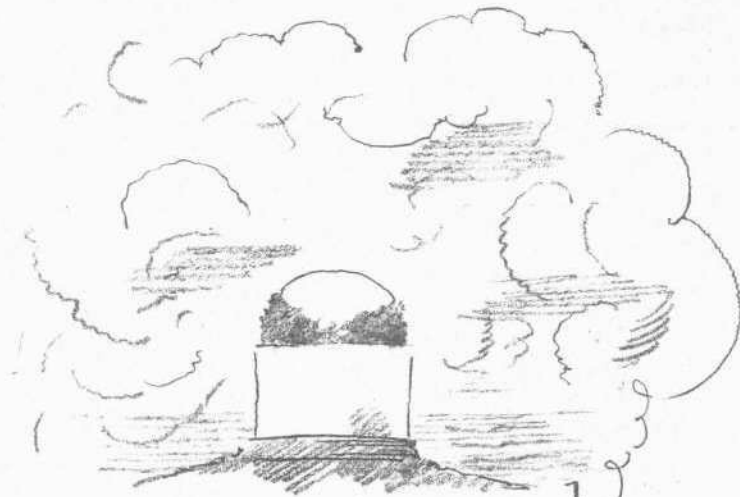
2.

1. Οἰκία Ἀντωνίας Κραϊκούκνας ἐν Μαραθουπόλει. 2. Οἰκία Β. Πούλου ἐν Φιλιπποπόλει.

1. Ό ναός της Παναγίας εν Φιλιατρών. 2. Έλαιοτριβείον του δημάρχου Γεωργίου Νικολοπούλου εν Γαργαλιάνοις καί κατοικία του έπισκευασθείσα. 3. Σκηνή, εν η έγκατέστη τό τηλεγραφείον, εν Γαργαλιάνοις.

Επί τέσσαρας μήνας βράζει

1. Καρναβάλι

Ίσοριμόν

Καμύ

Καί αχρείος ιδιωτήνας

Επί τέσσαρας μήνας ξιδιμάρη

Σταυροί

Καμύ

Τα χουτρά του Ποσειδώνος

Μαυροί

Έπιτροπή εν Βρωμοχίμνις

Η ΝΥΞ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ὁ κύριος Κανελλάκης εἶνε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν νέαν του κατοικίαν: καινούργη, καθάρα, μοναχικὴ, εἰς τόσον καλὴν θέσιν καὶ μὲ 100 δραχμὰς μόνον; Καλέ, εἶνε ὡς νὰ ἐκέρδησε λαχεῖον. Καὶ περιέρχεται αὐτὴν ἀνω κάτω προσκώπων εἰς τὰ μῆτω τακτοποιηθέντα ἐπιπλα, καὶ ἀπαστράπτει ἐκ χαρᾶς καὶ τὴν καμαρώνει καὶ δὲν τὴν χορταίνει. Ἐν ὃ κύριος Κανελλάκης περιέρχεται μόνος τὸν οἶκον, δὲν θὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε ἀγάμος εἶνε μάλιστα πολὺ ἔργαμος, διότι ἡ κυρία Μαριγῶ Κανελλάκη, ἡ ἐντιμος σύζυγός του, ζυγίζει, ὅσον δύο συνήθεις ἀναιμικαὶ γυναῖκες τῆς σήμερον. Ἀλλὰ, βλέπετε, ἔνεκα τῆς μετακομίσεως ἡ κυρία ἐκουράσθη πολὺ, κ' ἐπῆγε νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὅπου θὰ εὗρισκε κλίνην ἔτοιμον καὶ μαλακὴν. ἐνῶ ἐδῶ ὅλα ἦσαν ἀνω κάτω ἀκόμη. Μετ' αὐτῆς παρέλαβε καὶ τὴν ὑπηρετικὴν, ἀπέμεινε δὲ μόνος ὁ κύριος — διότι τέκνα δὲν εἶχε — φύλαξ τοῦ οἴκου τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ὅσο ἡ κυρία ἦτο λεπτὴ εἰς τὰς ὁρέξεις, φιλάρεστος ἐν τῇ περιβολῇ, πολυδάπανος καὶ ἰδιότροπος, τόσῳ ὁ καλὸς κύριος Κανελλάκης ἦτο εὐκόλος, ἀφελὴς, ἀπλοϊκὸς εἰς ὅλα. Ἀμα ἐνύκτωσαν, ἔκλεισε τὰς θύρας, ἦναψε τὸν λύχνον τοῦ μαγειρείου, ἀντικατέστησε τὸ ἔνδυμα τῆς ἡμέρας διὰ μικροῦ κεντητοῦ κοιτωνίτου, ἐκάλυψε διὰ λευκοῦ σαοῦφου τὴν κεφαλὴν καὶ καθίσας ἐπὶ ἐνὸς κιθωτίου, ἀνεδίπλωσε ἐπὶ τῶν γονάτων ἐφημερίδα καὶ ἀπὸ ταύτης ἤρξατο μετ' ὁρέξεως δειπνῶν διὰ τοῦ περιεχομένου τυροῦ καὶ ἀρτου. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τελειώσῃ τὸ λιτὸν δεῖπνον, ὅτε φωνὴ τις ἀπὸ τῆς ὁδοῦ προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ἡ φωνὴ ἔλεγε αἰγαλά: Μαριγῶ, ψίτ, ψίτ!

Ὁ ἐντιμος Κανελλάκης ἠπόρησε τίς ἔραζεν οὕτω μυστηριωδῶς τὴν σύζυγόν του ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ ἀνεσηκώθη, ἵνα ἴδῃ ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου μήπως ἐκ τῶν οἰκειῶν τις διήρχετο. Ἐπλησίασεν, ἔκυψεν, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα. ἠπόρησεν ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἰδέα τοῦ κ' ἐπανάρχισε τὸ δεῖπνον, ἀλλ' αἶφνης κατὰ ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐλθὸν τὸν ἐκτύπησεν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Αὐτὸ δὲν ἦτο ἀπάτῃ βέβαια! Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λύχνου εἶδε σφαιροειδῶς συνεστριμμένον χαρτίον κυλισθὲν ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Εἶνε παιγιῶντα, ἀστεῖα, τί εἶνε αὐτὰ ἐπὶ τέλους;

Ὁ κύριος Κανελλάκης ἔλαβεν ὀργίλως τὸ χαρτίον καὶ πρὶν τὸ ρίψῃ πάλιν ἔξω τοῦ παραθύρου μηχανικῶς τὸ ἐξεδίπλωσε. Ἦτο πλήρες γραμμάτων, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ταῦτα: ἔβαλε τὰ δίοπτρά του εἰς τὸ τελευταῖον ἀκρον τῆς ρινὸς καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν λύχνον. Βαθμηδὸν ὠχρότης ἐπεχύνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς του, αἱ πόδες του ἤρχισαν νὰ τρέμωσι, καὶ βαρῦς ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ κιθωτίου, ἐνῶ συνέστρεψε σπασμωδικῶς ἐν τῇ χειρὶ τὸ καταράτον χαρτίον. Ταλαίπωρος σύζυγος! ἐκράτει πλήρη καὶ ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν τῆς ἀτιμίας του! Ἡ σύζυγός του, ἡ ἀκριβὴ του Μαριγῶ, τὸν προέειδε μετὰ δεκαπενταετῆ συζυγικῶν βίων! Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο σαφής: Ὑψὴ μου Μαριγῶ. Ἀπόψε, ἅμα κοιμηθῆ ἐκεῖνος ὁ βλάκας ἔλα κάτω εἰς τὴν αὐλήν. Θὰ πηδήσω ἀπὸ τὸν τοῖχον ὡς ἀληθινὸς κλέπτῃς — τῆς ἀγάπης. Σὲ προσμένω καὶ σὲ ἀγαπῶ ὅπως τὸ ἀξίζεις, τυραννημένῃ μου Μαριγούλα.

— Ὁ βλάκας εἶμ' ἐγὼ λοιπόν! Ὡ ἀτιμία, ὦ ἀγνωμοσύνη ἐκείνης τὴν ὅποιαν ἐτίμησα μὲ τὸ ὄνομά μου! Ὁχι, εἰς τὴν Κόρινθον δὲν ἦτο ἔτσι: ἡ πρωτεύουσα ἐδῶ τὴν ἐξελόγισαν. Ἐδῶ ἀρχισε τὰ λούσα, τὰ καπελλίνα, τῆς κορ-

δέλλαις, τὰ τσάκισματ'... Κι αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ εἶνε ἀπὸ καιρὸν τὸ γραμμά εἶνε χωρὶς πολὺ εὐγένειαν γραμμένον: αἱ φίλοι τὰ ἔχουν ἀπὸ καιρὸν ψημμένα... Ἄν ἡ τύχη δὲν μ' ἀνοιγε τὰ μάτια ἀπόψε, ποῖος ἤξεύρει ἕως πότε θὰ ἐγελοῦσε μαζί μου. Ὅρισε Κανελλάκη, μὲ τὴν ἀρετὴν σου, μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην σου, τύπλα σου. Καὶ ἔτυψε διὰ τῶν ἀνοικτῶν παλαμῶν τὸ πρόσωπον καὶ ἐκρυψεν ἐντὸς αὐτῶν τὴν κεφαλὴν.

Μετὰ τὴν πρώτην ἀπόγνωσιν ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως καὶ αὐτὴ τὸν ἐξωγόνησεν:

— Ἄν ἦτο ἐδῶ ἡ ἀπιστη, ἐφώναζε, θὰ τὴν ἔσφαζα σὰν ἀρνί, καὶ ἐκύνταζε κύκλω, ὡς νὰ ἀνεζήτει κατὰ πλῆλον πρὸς τοῦτο ὄπλον. Κ' ἐκεῖνον! Θὰ ἔλθῃ λοιπὸν ἀπόψε ὁ φίλος, ἅμα κοιμηθῶ ἐγὼ ὁ βλάκας. Λοιπὸν ὁ βλάκας ἀπόψε θὰ εἶνε περὶ ἐξυπνος ἀπὸ σένα, ἀτιμε, καὶ θὰ σοῦ δείξῃ.

Ὁ κύριος Κανελλάκης ἐστάθη συλλογιζόμενος τί νὰ τοῦ δείξῃ. Ἄς ὁμολογήσωμεν ὅτι περὶ τούτου ἐδίστασε πολὺ: δὲν διεκρίνετο ἐπὶ γενναϊότητι καὶ ἡ περίστασις ἀπῆλθε θάρρος. Νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ ἐν τῇ αὐλῇ τὸν ἐραστήν αὐτόν τῆς συζύγου του; Καὶ ἂν ἦτο ὠπλισμένος, ἂν ἦτο στρατιωτικὸς! Ὁ κύριος Κανελλάκης πρὸς ἰδίαν ἱκανοποίησιν ἔπεισεν ἑαυτὸν ὅτι εἰς τίμιον καὶ φιλήσυχον ἀνθρώπον δὲν ἀρμόζει νὰ κάμῃ σκάνδαλα, οὕτε νὰ παρασύρεται εἰς βίαια κινήματα: φρόνησις, φρόνησις πρὸ πάντων. Ἄν ἔλθῃ ὁ νεκρὸς ἐρωτόληπτος, ἂς κάθηται νὰ προσμένῃ, τίς μεγαλειτέρα τιμωρία δι' αὐτόν;

Ὁ ἀγαθὸς οἰκοδεσπότης τόσον ἠσθάνετο ἱκανοποιούμενος ἑαυτὸν μὲ τὴν τελευταίαν ταύτην ἰδέαν, ὥστε σχεδὸν νύκταρσῆθη.

Ὡς πρὸς τὴν ἀπιστον σύζυγον ὅμως ἦτο ἀμελείτικος. Θὰ τὴν ἐχώριζεν εὐθύς. Ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ νὰ τῇ εἴπῃ νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον εἰς τὸν οἶκον, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι καλλίτερον νὰ ἀποφύγῃ τὰς προφορικὰς ἐξηγήσεις.

— Αὐταῖς ἡ γυναῖκες εἶνε ἀξιαὶ νὰ σὲ πείσουν πῶς ἔχει: ἀδικον εἰς κάθε τί εἶνε δυσματικά. Καλλίτερα δι' ἐπιστολῆς τελειώνουν.

Καὶ χωρὶς ἀργοπορίαν εὗρε μελανοδοχεῖον, γραφίδα, χαρτὴν καὶ διὰ σταθερῶς χειρὸς ἔγραψε: Κυρία, γνωρίζω τὰ πάντα. Αὐτὰ καὶ τρεῖς λέξεις σὰς πείθουσι ὅτι οὐδὲν κοινὸν πλεόν μεταξύ μας καὶ ὅτι ἡ θύρα τοῦ οἴκου μου εἶναι κεκλεισμένη διὰ τὴν ἀτιμίαν σας.

Ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολήν, ὑπέγραψεν αὐτὴν καὶ ἔπειτα ἤρχισε νὰ περιτρέχῃ τὸν οἶκον ἀνω καὶ κάτω πλήρης ὀργῆς, ἀνυπομονησίας, καὶ ἀπογνώσεως.

— Κρίμα τὰ σχέδιά μου, κρίμα τὰς ἐλπίδας μου, κητηραμένον σπῆτι! μὲ τί σὲ ἐγκαινίσα εὐθύς τὴν πρώτην ἡμέραν!... Καὶ δάκρυα ἀνήρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἔβλεπεν ἐν πρὸς ἐν τὰ δωμάτια τοῦ νέου οἴκου, τὰ συσσωρευμένα ἐπιπλα. Πῶς νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα αὐτὴν; Νὰ κοιμηθῇ πῶ ἦτο ἀδύνατον. Ἦναψε αἰγάρον, ἐδοκίμασε ν' ἀναγνώσῃ. Τίποτε, μόνον τὸ κομπολόγιον τὸν ἀνεκούφισέ πως, καὶ τοῦτο κρατῶν εἰς χεῖρας ἐμέτρα τοὺς στεναγμούς του.

Εἶχεν ἐγκαθιδουθῆ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τοῦ ἐν τῷ ὑπογειῷ ἐστιατορίου, καὶ αἱ ὠραι παρήρχοντο μαρτυρικά. Ἐξάρνα ἐλαφρῶς κτύπος ἐπὶ τῆς ἕλλου τοῦ παραθύρου τὸν ἔκκευε ν' ἀνασκιρτήσῃ. Ἐνόησε τί ἦτο καὶ κατελήφθη ὑπὸ ἀνακτιῶν τρόμου.

— Μαριγῶ, ἐψιθύρισε φωνὴ τις ἐξωθεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ,

Μαριγῶ, βλέπω φῶς ἀπὸ τὴν χαρκαμάδα. Μὲ προσμένεις λοιπόν;... Ἐκοιμήθηκα ὅλοι; Μαριγῶ, τί δὲν 'μίλει; ; Μὴ σ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος;

Ὁ κύριος Κανελλάκης ἔμενε ἀκίνητος.

— Μαριγῶ, ἐπανελάσθην ἡ φωνὴ, μὴ με κάμῃς καὶ φωνάζω κ' ἐξυπνήσουν... τᾶφεντικὰ σου.

Εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν ὁ κύριος Κανελλάκης ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου. Ἡ ἀλήθεια εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐσοτικὸν λογισμόν του, ὅπως τὸ φῶς εἰς δωμάτιον αἶφνης ἀνοιγόμενον. Ἐτρεξε θαρραλέως πρὸς τὸ παράθυρον καὶ τὸ ἤνοιξεν.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἀπῆστραπτον τὰ χρυσαῖα κομμάτια ὑπαξιωματικῶ τοῦ πυροβολικοῦ.

— Μὴ προσμένετε ἀδίκως, εἶπε διὰ γλυκεῖας φωνῆς, ἐνῶ ὁ ἐρωτευμένος Ἄρης ὀπισθοχώρει ἐκπληκτος. Οἱ παλαιὸι ἐνακιστάκι ἤλλαξαν κατοικίαν σήμερον. Ὅριστε καὶ τὸ γραμμά σας, ἀντὶ νὰ τὸ λάβῃ ἡ μαγειρίσα τὸ ἔλαβον ἐγὼ κατὰ λάθος.

Ὁ ταλαίπωρος στρατιωτικὸς δὲν ἐστάθη κἀν νὰ περὶ τὸ χαρτίον κ' ἐφυγε κατησχυμμένος, καὶ ὁ κύριος Κανελλάκης κυμαίνόμενος μεταξύ χαρᾶς ὅτι ἐξησφαλίστο ἡ εὐτυχία του καὶ λύπης, ὅτι ὑποπτεύθη ἀδίκως τὴν ἐντιμότητα τὴν σύζυγόν του, ἠγρόνησεν ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα. Ἐξηφάνισε τὴν ἐπιστολήν ἤν πρὸς τὴν κυρίαν Μαριγῶ εἶχε γράψῃ καὶ ὅταν ἦλθεν ἐκείνη τὸ πρῶτὸ ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν εὐρεῖαν περιφέρειαν αὐτῆς καὶ τὴν ἐφίλησε χωρὶς νὰ τῇ ἀποκαλύψῃ τί. Καὶ ἐνῶ ἐκείνη ὠργίζετο διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀνεύωσιν τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος καὶ ἡ γραῖα ὑπηρετρίκα ἐστχυροκαπεῖτο, ὁ κύριος Κανελλάκης ἐπανελάμβανε:

— Ὡ συζυγικὴ πίστις! ὦ ἀκλόνητος εὐτυχία!

Ἄλλ' ἡ κυρία Μαριγῶ δι' ἐπιτακτικῆς φωνῆς τοῦ ἔκαψε τὴν ἀέρα.

— Ἐλα, ἔλα! ἄφησε τῆς ἀνοστιχίας πρῶτῃ πρῶτῃ καὶ πιάσε νὰ σηκώσης ταῖς κασέλλαις ἀπ' τῆ μέση.

ΚΟΝΑΥΛΟΦΟΡΟΣ

Εἰς Μακράκην

Ἐγιώρισαν πῶς ὅπου Ἀφροδίτη
εἰσῆγαγε τὴ συνβληρῆ σου μῦτη!

Πλὴν δρειδος, διδάσκαλέ μου, δρειδος
νὰ ὁμιλήτε καὶ περὶ Ἀδωνιδος!

Τηλέφωνον.

ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΟΥ « ΑΣΤΕΟΣ »

ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ

1887

Τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα ἐκδίδεται, ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, κομψότατον τεύχος, καλλιτεχνικώτατα ἐκτετυπωμένον μετὰ λιθογραφημένου ἐξωφύλλου, ἀφιερωμένον δὲ ὀλοσχερῶς εἰς τὰ κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον λαβόντα χώραν πολεμικὰ γεγονότα.

Τὸ τεύχος τοῦτο, μνημεῖον ἐποχῆς λίαν ἐνδιαφερούσης, ἔσται τὸ πανόραμα καὶ ἡ ἱστορία ἅμα τῶν σοβαρῶν συμπλοκῶν, ἐν αἷς ἐπὶ πρώτην φοράν ἐδοκίμασθη εἰς τακτικὴν μάχην ἡ ἀνδρεία τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ, περιφανῶς διαπρέψαντος καὶ πρέπει νὰ καταστῇ τὸ ἐγκόλπιον παντὸς Ἑλλήνος. Πάσας αὐτοῦ τὰς εἰκόνας πληροῦσιν εἰκόνες σχετικαὶ μὲ τὰ ὡς εἰρηται γεγονότα, προσωπογραφίαι, τοποθεσίαι, συμπλέγματα κλπ. ὧν, τινὲς μὲν ἐδημοσιεύθησαν ἤδη εἰς τὰ παρελθόντα καὶ ὀλοσχερῶς ἐξανατλήθηνα φύλλα τοῦ Ἀστεως, πλεῖστα δ' ὅσα: δημοσιεύονται ἐν αὐτῷ διὰ πρώτην φοράν. Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων ἀξιοσημεῖωτος ἰδίως εἶνε ἡ παριστώσα τὴν σκηνὴν τῆς ἐφόδου τῶν Τούρκων κατὰ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου πυροβολικοῦ γενομένης εἰς αὐτοὺς φθορᾶς, σχεδιασθεῖσα ὑπὸ τινος τῶν πρεφυρεθέντων αὐτόθι ἐπιστρατῶν. Τὴν ὕλην του δὲ ἀπαρτίζουν ἐπεξηγήσεις, βιογραφίαι, σημειώσεις καὶ ποιήσεις. Αἱ δ' ἐσωτερικαὶ τοῦ ἐξωφύλλου σελίδες περιέχουσι τὸ ἡμερολόγιον τοῦ νέου ἔτους 1887 καὶ πάσας τὰς συνήθεις χρήσιμους πληροφορίας.

Τιμὴ αὐτοῦ ὀρίσθη δραχ. 1.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἀντὶ δραχ. 1,15 καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀντὶ φράγκων 1,30.

Πᾶσα αἴτησις περὶ ἀποστολῆς τοῦ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ δέον ἀνυπερθέτως νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, διότι ἄλλως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει.

Εἰς τοὺς βιβλιοπωλὰς καὶ μεταπωλητὰς, τοὺς ἐν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, παρέχεται ἐπὶ ἀναλόγω ἐκπτώσει. Παρακκοῦνται δὲ οἱ βουλόμενοι ἐξ αὐτῶν καὶ οἱ κατὰ τόπους ἡμετέροι ἀνταποκριταὶ νὰ μὰς εἰδοποιήσωσιν ἐγκαίρως τὸ ποσὸν τῶν ἀντιτύπων, ἄτινα ἐπιθυμεῖ ἕκαστος.

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Ἀσκληπιάδῃ. Ὑποθέτομεν ὅτι ἐπάνω κάτω αἱ τοῦ παρελθόντος φύλλου σᾶς ἱκανοποίησαν. — Πειρασμῷ Σύρον. Τινὰς ἐξ αὐτοῦ στραφῶς μόνον, διότι δὲν ἔχουν ὅλαι τὴν αὐτὴν ἀξίαν καὶ μάλιστα ἡ τελευταία. — Ν. Κ. Λάρισσαν. Ἡ ἐπιστολὴ σας εἰλήθη ταχυδρομικῶς καὶ δὲν εἶδομεν τὸν κομιστήν. Νομίζομεν ὅτι τώρα εἶνε πολὺ ἀργά, οὐχ ἤττον θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν ταχέως, καθὼς καὶ περὶ τῆς δευτέρας προτάσεως. — Δημοκόσω Κέρκυραν. Εἰς τὸ πρῶτον ἀρθρον ἀναφέραμεν κατὰ καθῆκον ἀπαραίτητον τὸ ὄνομα τοῦ ἐξόχου συμπολίτου σας, οὗ ὁ βίος καὶ τὰ ἔργα εἶνε πασίγνωστα. — Ι. Γ. Φ. Ὀδυσσῶν. Πρὸ πολλοῦ ἐλήφθησαν σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας.

Τελωνεζιον εν Αγ. Κυριακῃ
(ἐπινείω τῶν Φιλιατρῶν)

Οἶκία εν Φιλιατροῖς

ΔΡΟΓΚΑΝ ΖΑΓΚΩΦ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΛΗΜΗΣ